

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΙΒΕΡΙ ΣΤΟ ΚΙΟΤΟ (Μάιος 2008)

Συγγραφέας: ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΤΑΚΗΣ

Στις 10.1.2008, από το βήμα τούτο, προτάθηκε η δημιουργία χωριστού Υπουργείου Περιβάλλοντος και Τροφίμων, με την ονομασία ΥΠΕΤΡΟ. Σήμερα, έχουμε ακόμη πιο πολλά ακλόνητα επιστημονικά στοιχεία, τα οποία αποδεικνύουν την άμεση σχέση της ρύπανσης του περιβάλλοντος και της ποιότητας των τροφίμων. Γι' αυτό πολλά δυτικά κράτη έχουν ήδη ιδρύσει υπηρεσίες ελέγχου της ρύπανσης του περιβάλλοντος και ασφάλειας των τροφίμων υπό την ίδια υπουργική σκέπη.

Και στην Ευρωπαϊκή Ένωση χρηματοδοτούν ερευνητικά προγράμματα που προκρίνουν αυτή την ολιστική αντίληψη, ότι δηλαδή το τρόφιμο πρέπει να το εξετάζουμε από το πιρούνι μας μέχρι το αγρόκτημα από το οποίο προήλθε (from fork to farm). Αν δούμε υπό αυτό το ολιστικό πρίσμα τη διαμάχη του επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το Περιβάλλον Σ. Δήμα με τον Υπουργό ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιά, ίσως κατανοήσουμε πού έχει άδικο ο Γ. Σουφλιάς. Το πρόβλημα είναι το λεγόμενο Πρωτόκολλο του Κιότο και οι εκπομπές του CO₂.

Σύμφωνα με το «Κιότο», η Ελλάδα έχει δικαίωμα να αυξήσει κατά 25% τις εκπομπές της σε CO₂ από το 1990 ως το 2012. Ως σήμερα όμως η χώρα μας έχει αυξήσει ήδη κατά 24,7% τις εν λόγω εκπομπές και αν συνεχίσουμε με αυτό τον ρυθμό θα φθάσουμε το 35% το 2012. Άρα θα πρέπει να «πουλήσουμε» το επιπλέον CO₂. Θα βρούμε λοιπόν μια φτωχή και άρα καθαρή από CO₂ χώρα (π.χ. τη Ναμίμπια) και θα της πουλήσουμε το επιπλέον CO₂.

Έτσι η ρυπαίνουσα Ελλάδα θα πουλήσει στην καθαρή Ναμίμπια τους ρύπους της, αλλά το πρόβλημα ουσίας θα είναι ακόμα υπαρκτό. Το υπαρκτό αυτό πρόβλημα είναι το εξής, και εδώ έγκειται και η οικολογική μυωπία του Πρωτοκόλλου του Κιότο: η καθαρή Ναμίμπια θα συνεχίσει να είναι καθαρή και μετά την εξαγορά του CO₂ από την Ελλάδα, ενώ η Ελλάδα θα συνεχίσει να είναι μια βρώμικη χώρα, όχι τόσο ως προς το CO₂, αλλά κυρίως ως προς τους ρύπους που πραγματικά σκοτώνουν, όπως το διοξείδιο του θείου (SO₂), τα οξειδία του αζώτου (NO_x), το εξασθενές χρώμιο [Cr(VI)] στο νερό, το αρσενικό και τον υδράργυρο στα ψάρια. Όλους αυτούς τους ρύπους που

άμεσα αναπνέουν τα παιδιά της Μεγαλόπολης και του Αλιβερίου και έμμεσα τους καταναλώνουμε όλοι μας μέσω του νερού και των τροφίμων.

Να γιατί ο Σ. Δήμας έχει δίκιο όταν εγκαλεί την Ελλάδα για το CO₂. Διότι η ανάλαφρη αντιμετώπιση του CO₂ από το ΥΠΕΧΩΔΕ, που δεν διαθέτει αξιόπιστο σύστημα μέτρησης των εκπομπών CO₂, ουσιαστικά αποδεικνύει ότι η φράση του Γ. Σουφλιά «ο ρυπαίνων θα πληρώσει» είναι απλώς μια επικοινωνιακή ντρίμπλα, χωρίς επιστημονική ουσία και πρακτική αξία. Το πρόβλημα δεν είναι να πληρώσει ο ρυπαίνων, αλλά να σταματήσει να ρυπαίνει. Διότι ακόμη και αν, και όταν πληρώσει ο ρυπαίνων(;), τα παιδιά στα Οινόφυτα και στην Αυλίδα που πίνουν νερό από τον Ασωπό θα αρχίσουν να πίνουν νερό χωρίς Cr(VI) ή τα παιδιά στο Αλιβέρι και στη Μεγαλόπολη, που μεγαλώνουν δίπλα στα εργοστάσια της ΔΕΗ, θα αναπνέουν πιο καθαρό αέρα;

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 7 Μαΐου 2008, σ. Α10.